

[Fiskeriministeren.]

hederne ikke har været udnyttet med redskaber, der kunne anerkendes som „lovlige“ ålegårde.

Derved kommer man ned på en kapitalisationsfaktor, der gennemsnitlig andrager henholdsvis 14 og 11.

Reduktionen på grund af skattebyrden var af kommissionens flertal foreslået med et gennemsnit svarende til 30 pct., men på dette punkt er der afgivet en mindretalsindstilling af det radikale partis repræsentant, der har ønsket en større hensyntagen til de ret betydelige svingninger i grundskyldpromillen i de enkelte kommuner, og forslaget er udformet under hensyntagen til mindretalsindstillingen på dette punkt, idet dette efter min opfattelse giver et mere retfærdigt grundlag.

Når der af et andet mindretal indenfor kommissionen var ønsket, at der også skulle være mulighed for at yde erstatning, selvom rettighedsindehaverne ikke havde udnyttet rettighederne i de sidste 10 år, vil jeg gøre opmærksom på, at man ved det foreliggende forslag efter min mening har strakt sig vidt, og at det forekommer mig helt urimeligt, at folk, der ikke har vist en sådan interesse for deres rettigheder, at de har udnyttet disse, nu skulle kunne møde frem og gøre krav på erstatning. Jeg gør endvidere opmærksom på, at det modsatte standpunkt vil medføre et helt uoverskueligt arbejde for afløsningskommissionen, idet en sådan regel vil friste til at rejse erstatningskrav, uanset om der er noget virkeligt grundlag herfor.

Udgiften for statskassen ved gennemførelse af afløsningsordningen lader sig ifølge sagens natur ikke opgøre med absolut nøjagtighed, idet en stor del af de modtagne oplysninger om det årlige udbytte beror på et skøn, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at fiskerikontrollen ud fra sit lokalkendskab har mulighed for at udøve et ret nøjagtigt skøn, og jeg mener derfor, at det kan forsvares at gå ud fra de i kommissionens betænkning opgivne tal vedrørende udgifterne ved ordningens gennemførelse, men som følge af, at jeg som tidligere nævnt ikke har kunnet tiltræde, at brugerne efter afløsningen kun skal betale en reduceret leje, vil de endelige udgifter blive noget mindre end af kommissionen anslået, idet

de efter en tilsvarende beregning som den af kommissionen anvendte kun vil komme til at ligge på ca. 25 000 kr. Den øjeblikkelige udgift for staten vil dog efter mit skøn på grundlag af de foreliggende tal blive på godt 1,6 mill. kr. Når kommissionen er kommet til ca. 1,9 mill. kr., skyldes dette, at man med hensyn til de rettigheder, der udnyttes af ejerne selv, ikke synes straks at have foretaget fradrag af 5 pct. rente og renters rente i erstatningen, men da erstatningsbeløbet udbetales ved afløsningen, må det være rigtigst straks at reducere som følge af, at de får lov til at fortsætte fiskeriet. Da afløsningen vil strække sig over nogle år — jeg vil skønne 3-4 år — vil den årlige udgift i afløsningsperioden herefter blive på ca. 400 000 kr., hvortil kommer udgifter til kommissionens rejser m. v.

Da kommissionen i sin tid blev nedsat, må jeg indrømme, at jeg under hensyn til resultatet af de tidligere kommissioners arbejde ikke havde større tiltro til, at man denne gang ville opnå noget resultat. Det har derfor været mig en særlig stor glæde at se det forslag, der kom fra kommissionen, og jeg vil oprigtigt ønske, at det nu skal lykkes at nå et resultat af de bestræbelser, der har været udfoldet helt tilbage til slutningen af forrige århundrede for at få disse rettigheder afløst og dermed afskaffe den kilde til stridigheder, som den af mange fiskere som „ålegårdsurettens“ betegnede rettighed frembyder.

Med disse ord skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om ferskvandsfiskeri.

Under rigsdagsforhandlingerne i 1951 vedrørende det lovforslag, der ligger til grund for den nugældende lov om ferskvandsfiskeri af 19. december 1951, fremkom fra de sønderjyske rigsdagsrepræsentanters side ønske om, at de for Sønderjylland gældende særregler for ferskvandsfiskeriet blev afskaffet under hensyn til, at der nu var gået så lang tid efter genforeningen, at særbestemmelser for Sønderjylland burde undgås.

Da en undersøgelse af, om det var muligt